

H. C. Andersen - Eventyr 028: Elverhøj (1845) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 028: Elverhøj (1845) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Der løb saa vims nogle store Fiirbeen i Sprækkerne paa et gammelt Træ; de kunde godt forstaae hinanden, for de talte Fiirbene-Sproget. "Nei, hvor det rumler og brumler i den gamle Elverhøi!" sagde den ene Fiirbeen; "jeg har, for det Spectakel, nu ikke i to Nætter lukket mine Øine, jeg kunde ligesaa godt ligge og have Tandpine, for saa sover jeg heller ikke!" "Der er noget paa Færde derinde!" sagde den anden Fiirbeen, "Høien lade de staae paa fire røde Pæle lige til Hanegal, der bliver ordenlig luftet ud og Elverpigerne have lært nye Dandse, som der trampes i. Der er noget paa Færde!" "Ja, jeg har talt med en Regnorm af mit Bekjendtskab", sagde den tredie Fiirbeen; "Regnormen kom lige op af Høien hvor den, Nætter og Dage, havde rodet i Jorden; den havde hørt en heel Deel, see kan den jo ikke, det elendige Dyr, men føle sig for og høre efter, det forstaaer den. De vente Fremmede i Elverhøi, fornemme Fremmede, men hvem, vilde Regnormen ikke sige, eller han vidste det nok ikke. Alle Lygtemændene ere sagte til for at gjøre Fakkeltog, som man kalder det, og Sølv og Guld, hvoraf der er nok i Høien, bliver poleret og stillet ud i Maaneskin!" "Hvem kan dog de Fremmede være!" sagde alle Fiirbenene. "Hvad mon der er paa Færde? Hør, hvor det summer! hør hvor det brummer!" Lige i det samme skiltes Elverhøi ad, og en	

gammel Elverpige, rygløs var hun, men ellers meget anstændigt klædt paa, kom trippende ud, det var den gamle Elverkonges Huusholderske, hun var langt ude af Familien, og havde Ravhjerte paa Panden. Benene gik saa flinke paa hende: trip, trip! hille den, hvor hun kunde trippe og det lige ned i Mosen til Natravnen.

"De bliver inviteret til Elverhøi, og det i Nat!" sagde hun, "men vil De ikke først gjøre os en stor Tjeneste og tage Dem af Indbydelserne! Gavn maa De gjøre, da De ikke selv holder Huus! Vi faae nogle høi-fornemme Fremmede, Troldfolk der have noget at sige, og derfor vil den gamle Elverkonge vise sig!"

"Hvem skal inviteres?" spurgte Natravnen.

"Ja, til det store Bal kan Alverden komme, selv Mennesker, naar de bare kunne tale i Søvn eller gjøre saadan en lille Smule af hvad der falder i vor Art. Men til det første Gilde skal der være strængt Udvalg, vi ville kun have de Allerfornemste. Jeg har stridt med Elverkongen, thi jeg holder for, vi kunne ikke engang have Spøgelser med. Havmanden og hans Døttre maae først inviteres, de holde vel ikke meget af at komme paa det Tørre, men de skal nok hver faae en vaad Steen at sidde paa eller noget bedre, og saa tænker jeg nok de sige ikke af denne Gang. Alle gamle Trolde af første Classe med Hale, Aamanden og Nisserne maa vi have, og saa tænker jeg at vi kunne ikke forbigaae Gravsoen, Helhesten og Kirkegrimen; de høre jo rigtignok med til Geistligheden, som ikke ere af vore Folk, men det er nu deres Embede, de ere os nær i Familie og de gjøre stadigen Visiter!" -

"Bra!" sagde Natravnen og fløi afsted for at invitere.

Elverpigerne dandsede allerede paa Elverhøi, og de dandsede med Langschawl vævet af Taage og Maaneskin, og det seer nydelig ud for dem, der synes om den Slags. Midt inde i Elverhøi var den store Sal ordenligt pudset op; Gulvet var vadsket med Maaneskin og Væggene vare gnedne med Hexefedt, saa at de skinnede som Tulipanblade foran Lyset. I Kjøkkenet var der fuldt op med Frøer paa Spid, Snogeskind med smaa Børnefinger i og Salater af Padehatte-Frø, vaade Musesnuder og Skarntyde, Øl fra

Mosekonens Bryg, skinnende Salpeterviin fra Gravkjælderens, Alt meget solidt; rustne Søm og Kirkerude-Glas hørte til Knaset.

Den gamle Elverkonge lod sin Guldkrone polere i stødt Griffel, det var Duxe-Griffel og det er meget vanskeligt for Elverkongen at faae Duxe-Griffel! I Sovekammeret hang de Gardiner op, og hæftede dem fast med Snogespyt. Jo, der var rigtignok en Summen og Brummen.

"Nu skal her ryges med Krølhaar og Svinebørster, saa troer jeg at jeg har gjort mit!" sagde den gamle Elverpige.

"Søde Fader!" sagde den mindste af Døttrene; "faaer jeg saa at vide hvem de fornemme Fremmede ere?"

"Naa da!" sagde han, "saa maa jeg vel sige det! To af mine Døttre maae holde sig parate til Giftermaal! to blive vist gifte bort. Trolld-Gubben oppe fra Norge, ham der boer i det gamle Dovre-Fjeld og har mange Klippe-Slotte af Kampesteen, og et Guld-Værk, som er bedre end man troer, kommer herved med sine to Drengene, de skulle søge sig en Kone ud. Trolld-Gubben er saadan en rigtig, gammel ærlig norsk Gubbe, lystig og ligefrem, jeg kjender ham fra gamle Dage, da vi drak Duus, han var her nede at hente sin Kone, nu er hun død, hun var en Datter af Klintekongen paa Møen. Han tog sin Kone paa Kridt, som man siger! O hvor jeg længes efter den norske Trolld-Gubbe! Drengene, siger man, skulle være nogle uvorne, kjæphøie Unger, men man kan jo ogsaa gjøre dem Uret, og de blive nok gode naar de blive gjemte. Lad mig see at I sætte Skik paa dem!"

"Og naar komme de?" spurgte den ene Datter.

-

"Det kommer an paa Vind og Veir!" sagde Elverkongen. "De reise oeconomisk! De komme herved med Skibslæilighed. Jeg vilde at de skulde gaae over Sverrige, men den Gamle hælder endnu ikke til den Side! Han følger ikke med Tiderne, og det kan jeg ikke lide!"

-

I det samme kom der to Lygtemænd hoppende, den ene hurtigere end den anden og derfor kom den ene først.

"De komme! de komme!" raabte de.

"Giv mig min Krone, og lad mig staae i

Maaneskinnet!" sagde Elverkongen.

Døttrene løftede paa Langschawlerne og neiede lige til Jorden.

Der stod Trolld-Gubben fra Dovre, med Krone af hærdede Iistappe og polerede Grankogler, iøvrigt havde han Bjørnepels og Kane-Støvler; Sønnerne derimod gik barhalset og uden Seler, for de vare Kraftmænd.

"Er det en Høi?" spurgte den mindste af Drengene og pegede paa Elverhøi. "Det kalde vi oppe i Norge et Hul!"

"Gutter!" sagde den Gamle. "Hul gaaer indad, Høi gaaer opad! har I ikke Øine i Hovedet!"

Det eneste der undrede dem hernede, sagde de, var at de saaledes uden videre kunde forstaae Sproget!

"Skab Jer nu ikke!" sagde den Gamle, "man kunde troe at I var ikke rigtig gjennembagte!"

Og saa gik de ind i Elverhøi, hvor der rigtignok var fiint Selskab, og det i en Hast, man skulde troe at de vare blæste sammen og nydelig og net var der indrettet for enhver. Havfolkene sade til Bords i store Vandkar, de sagde, det var ligesom om de vare hjemme. Alle holdt de Bordskik uden de to smaa norske Trolde, de lagde Benene op paa Bordet, men de troede nu at Alting klædte dem!

-

"Fødderne af Fadet!" sagde den gamle Trolld og saa lystrede de, men de gjorde det da ikke lige strax. Deres Bord-Dame kildrede de med Grankogler, som de havde med i Lommen og saa trak de deres Støvler af for at sidde mageligt og gav hende Støvlerne at holde, men Faderen, den gamle Dovre-Trolld, han var rigtignok ganske anderledes; han fortalte saa deiligt om de stolte norske Fjelde, og om Fosser der styrtede skumhvide ned, med et Bulder som Tordenskrald og Orgelklang; han fortalte om Laxen der sprang op mod de styrtende Vande naar Nøkken spillede paa Guldharpe. Han fortalte om de skinnende Vinternætter, naar Kanebjælderne klang og Knøsene løb med brændende Blus hen over den blanke Iis, der var saa gjennemsigtig at de saae Fiskene blive bange under deres Fødder. Jo han kunde fortælle, saa at man saae og hørte hvad han sagde, det var ligesom Saugmøllerne gik, som om Karle og

Piger sang Viser og dandsede Hallingedands; hussa! lige med Eet gav Trolld-Gubben den gamle Elverpige et Morbroder-Smadsk, det var et ordenligt Kys og de vare dog slet ikke i Familie.

-

Nu maatte Elverpigerne dandse og det baade simpelt og det med at trampe, og det klædte dem godt, saa kom Kunstdansen eller som det kaldtes: "at træde udenfor Dandsen", hille den, hvor de kunde strække Been, man vidste ikke hvad der var Ende og hvad der var Begyndelse, man vidste ikke hvad der var Arme og hvad der var Been, det gik imellem hinanden ligesom Saugspaaner og saa snurrede de rundt saa Helhesten fik ondt og maatte gaae fra Bordet.

-

"Prrrrr!" sagde Trolld-Gubben, "det er Commers med Beentøiet! Men hvad kan de mere end dandse, strække Been og gjøre Hvirvelvind?"

"Det skal Du faae at vide!" sagde Elverkongen og saa kaldte han den yngste af sine Døttre frem; hun var saa spinkel og klar, som Maaneskin, hun var den fineste af alle Søstrene; hun tog en hvid Pind i Munden, og saa var hun reent borte, det var hendes Kunst.

Men Trolld-Gubben sagde, at den Kunst kunde han ikke lide hos sin Kone og han troede heller ikke at hans Dreng holdt af den.

Den anden kunde gaae ved Siden af sig selv ligesom om hun havde Skygge, og det har nu Trolldfolk ikke.

Den tredie var af en ganske anden Slags, hun havde lært i Mosekonens Bryggerhuus og det var hende som forstod at spække Elletrunter med Sanct Hans Orme.

"Hun bliver en god Huusmoder!" sagde Trolld-Gubben og saa klinkede han med Øinene; for han vilde ikke drikke saa meget.

Nu kom den fjerde Elverpige, hun havde en stor Guldharpe at spille paa, og da hun slog paa den første Stræng løftede Alle det venstre Been, for Trolldfolk er keitbenede, og da hun slog den anden Stræng maatte de Alle gjøre hvad hun vilde.

-

"Det er et farligt Fruentimmer!" sagde Trolld-

Gubben, men begge Sønnerne gik ud af Høien, for nu vare de kjede af det.

"Og hvad kan den næste Datter?" spurgte Trolld-Gubben.

"Jeg har lært at holde af de Norske!" sagde hun, "og aldrig gifter jeg mig uden at jeg kan komme til Norge!"

Men den mindste af Søstrene hvidskede til Trolld-Gubben: "Det er bare fordi hun har hørt af en norsk Vise, at naar Verden forgaaer, saa vil dog de norske Klipper staae som Bauta, og derfor vil hun derop for hun er saa bange for at forgaae."

"Ho, ho!" sagde Trolld-Gubben, "slap det derud. Men hvad kan den syvende og sidste?"

"Den sjette kommer før den syvende!" sagde Elverkongen, for han kunde regne, men den Sjette vilde ikke rigtig komme frem.

"Jeg kan kun sige Folk Sandhed!" sagde hun, "mig bryder Ingen sig om, og jeg har nok at gjøre med at sye paa mit Liigtøi!"

Nu kom den syvende og sidste, og hvad kunde hun? Ja hun kunde fortælle Eventyr og det saa mange hun vilde.

"Her er alle mine fem Fingre!" sagde Trolld-Gubben, "fortæl mig et om hver!"

Og Elverpigen tog ham om Haandleddet, og han loe saa det klukkede i ham, og da hun kom til Guldbrand, der have Guldring om Livet, ligesom den vidste at der skulde være Forlovelse, sagde Trolld-Gubben, "hold fast hvad Du har, Haanden er Din! Dig vil jeg selv have til Kone!"

Og Elverpigen sagde, at det var endnu tilbage om Guldbrand og lille Peer Spillemand!

-

"Dem skulle vi høre til Vinter!" sagde Trolld-Gubben, "og om Granen skulle vi høre og om Birken og om Huldregaverne og den klingrende Frost! Du skal nok komme til at fortælle, for det gjør endnu Ingen rigtig deroppe! - og saa skulle vi sidde i Steenstuen hvor Fyrrespaanen brænder, og drikke Mjød af de gamle norske Kongers Guldhorn; Nøkken har skjænket mig et Par Stykker, og naar vi saa sidde, saa kommer Garboen og gjør Visit, han synger Dig alle Sæterpigens Sange. Det skal blive lystigt! Laxen vil springe i Fossen og slaee mod Steenvæggen,

men den kommer dog ikke ind! - Ja Du kan troe der er godt i det kjære gamle Norge! Men hvor ere Gutterne?"

-

Ja, hvor vare Gutterne. De løb omkring paa Marken og blæste Lygtemændene ud, der kom saa skikkelig og vilde gjøre Fakkeltog.

"Er det at føite om!" sagde Trolld-Gubben, "nu har jeg taget en Moder til Eder, nu kunne I tage en Moster!"

-

Men Gutterne sagde at de vilde helst holde en Tale og drikke Duus, gifte sig det havde de ingen Lyst til. - Og saa holdt de Tale, drak Duus og satte Glasset paa Neglen for at vise at de havde drukket ud; trak saa Kjolerne af og lagde sig paa Bordet at sove, for de generede sig ikke. Men Trolld-Gubben dandsede Stuen rundt med sin unge Brud og byttede Støvler med hende, for det er finere end at bytte Ring.

"Nu galer Hanen!" sagde den gamle Elverpige, som holdt Huus. "Nu maa vi lukke Vindueskudderne at ikke Solen brænder os inde!"

Og saa lukkede Høien sig.

Men udenfor løb Fiirbenene op og ned af det revnede Træ og den ene sagde til den anden:

"O hvor jeg godt kunde lide den norske Trolld-Gubbe!"

"Jeg holder mere af Drengene!" sagde Regnormen, men den kunde jo ikke see, det elendige Dyr.

Der løb så vims nogle store firben i sprækkerne på et gammelt træ. De kunne godt forstå hinanden, for de talte firbene-sproget.

"Nej, hvor det rumler og brumler i den gamle Elverhøj!" sagde den ene firben; "jeg har ikke lukket mine øjne i to nætter nu, på grund af det spektakel, jeg kunne ligeså godt ligge og have tandpine - for så sover jeg heller ikke!"

"Der er noget på færde derinde!" sagde den anden firben, "Højen lader de stå på fire røde pæle lige til hanegal, der bliver ordentlig luftet ud. Og elverpigerne have lært nye danse, som der skal trampes i - der er noget på færde!"

"Ja, jeg har talt med en regnorm af mit bekendtskab", sagde den tredje firben.

"Regnormen kom lige op af højen hvor den,

nætter og dage, havde rodet i jorden. Den havde hørt en hel del. Se kan den jo ikke, det elendige dyr, men føle sig for og høre efter, det forstår den! De venter fremmede gæster i Elverhøj, fornemme fremmede, men hvem, ville regnormen ikke sige, eller: han vidste det nok ikke! Alle *Lygtemændene* er tilsagt for at lave fakkeltog, som man kalder det, og sølv og guld, som der er nok af i højen, bliver poleret og stillet ud i måneskin!"

"Hvem kan dog de fremmede være?" sagde alle firbenene. "Hvad mon der er på færde? Hør, hvor det summer! Hør hvor det brummer!"

Lige i det samme skiltes Elverhøj ad, og en gammel elverpige - rygløs var hun, men ellers meget anstændigt klædt på - kom trippende ud. Det var den gamle *Elverkonges* husholderske, hun hørte til langt ude i familien, og havde et ravhjerter på panden. Benene gik så hurtigt på hende: *trip, trip!* Hille den, hvor hun kunne trippe og det lige ned i mosen til *Natravnen*.

"De bliver inviteret til Elverhøj, og det i nat!" sagde hun, "men vil De ikke først gøre os en stor tjeneste og tage Dem af indbydelserne! Lidt gavn må De gøre, da De jo ikke selv holder hus! Vi får høj-fornemme fremmede gæster, troldfolk der har noget at sige, og derfor vil den gamle *Elverkonge* vise sig!"

"Hvem skal inviteres?" spurgte *Natravnen*.

"Ja, til det store bal kan alverden komme, selv mennesker, hvis bare de kan tale i søvne eller gøre sådan en lille smule af hvad der falder i vor smag. Men til det første gilde skal der være strengt udvalg, her vil vi kun have de allerfornemste! Jeg har skændtes med *Elverkongen*, for jeg holder på, at vi ikke engang kan have spøgelse med. *Havmanden* og hans døtre må først inviteres, de holder ganske vist ikke meget af at komme på det tørre, men de skal nok hver få en våd sten at sidde på eller noget bedre, og så tror jeg nok de ikke melder afbud denne gang. Alle gamle trolde af første klasse med hale, samt *Åmanden* og *Nisserne* må vi have med, og så tænker jeg at vi nok ikke kan forbigå *Gravsoen*, *Helhesten* og *Kirkegrimen* - de hører godt nok til de mere kirkelige, og det er jo ikke rigtig vore folk, men det er nu deres embede - og de er trods alt en del af familien og

kommer stadig på visitter!" -

"Bra!" sagde *Natravnen* og fløj afsted for at invitere.

Elverpigerne dansede allerede på Elverhøj, og de dansede iført lange sjaler vævet af tåge og måneskin, og det ser nydeligt ud for dem, der synes om den slags. Midt inde i Elverhøj var den store sal ordenligt pudset op: gulvet var vasket med måneskin og væggene var gnedet med heksefedt, så de skinnede som tulipanblade foran lyset. I køkkenet var der fuldt op med frøer på spid, snogeskind med små børnefinger i og salater af paddehatte-frø, våde musesnuder og skarntyde, øl fra *Mosekonens* bryg, skinnende salpetervin fra gravkælderen, alt meget solidt, og rustne søm og kirkerude-glas hørte til knaset!

-

Den gamle *Elverkonge* lod sin guldkrone polere i stødt blyantsstøv fra en duks' blyant, og det er meget vanskeligt for *Elverkongen* at skaffe! I sovekammeret hang de gardiner op, og hæftede dem fast med snogespýt. Jo, der var rigtignok en summen og brummen.

"Nu skal luften her ryges lidt med hestehår og svinebørster, så tror jeg at jeg har gjort mit!" sagde den gamle elverpige.

"Søde far!" sagde den mindste af døtrene, "får jeg så at vide hvem de fornemme fremmede gæster er?"

"Nå, da!" sagde han, "så må jeg vel sige det! To af mine døtre må holde sig parate til at blive gift! To bliver vist giftet væk, for *Trold-gubben* oppe fra Norge - ham der bor i det gamle Dovre-Fjeld og har mange klippeslotte af kampesten, og et guldmine, som er bedre end man tror - han kommer herved med sine to drenge, og de søger begge en kone at gifte sig med. *Trold-gubben* er sådan en rigtig, gammel ærlig norsk gubbe, lystig og ligefrem, jeg kender ham fra gamle dage, da vi drak dus, han var dengang hernede for at hente sin kone - nu er hun død - hun var en datter af *Klintekongen på Møen*. Han købte sin kone "på kridt", som man siger! O, hvor jeg længes efter den norske *Trold-gubbe*! Hans drenge, siger man, skulle være nogle uopdragne, kæphøje unger, men man kan jo også gøre dem uret, og de bliver nok gode med tiden. Lad mig se om I piger kan rette dem lidt til!"

"Og **hvornår** komme de?" spurgte den ene datter.

"Det kommer an på vind og vejr!" sagde *Elverkongen*. "De rejser **meget** økonomisk. de komme herved **når de har** skibslejlighed. Jeg **foreslog** at de skulle **rejse** over Sverige, men den gamle **trold** hælder ikke **rigtig** til den **svenske** side - han følger ikke med tiden, og det kan jeg ikke lide!"

I det samme kom der to *Lygtemænd* hoppende, den ene hurtigere end den anden og derfor kom den ene først.

"De kommer! De kommer!" råbte de.

"Giv mig min krone, og lad mig stå i måneskinnet!" sagde *Elverkongen*.

Døtrene løftede **lidt** på de **lange sjaler** og nejede **helt ned** til jorden.

Der stod *Trold-gubben* fra Dovre, med krone af hærdede istapper og polerede grankogler, iøvrigt havde han bjørnepels og kanestøvler **på**. Sønnerne derimod gik barhalset og uden seler, for de var **rigtige** kraftkarle.

"Er dét en **høj**?" spurgte den mindste af drengene og pegede på Elverhøj. "Det kalder vi oppe i Norge for et **hul**!"

"Gutter!" sagde den gamle. "Hul går indad. Høj går opad! Har I ikke øjne i hovedet?"

Det eneste, der **ellers** undrede dem hernede, sagde de, var at de så **dan** uden videre kunne forstå sproget!

"Skab jer nu ikke!" sagde den gamle, "man kunne tro at I var **to brød**, der ikke var rigtig gennembagte!"

Og så gik de ind i Elverhøj, hvor der rigtignok var fint selskab, og det i en hast, man skulle tro at de var blæst **hurtigt** sammen, **men** nydelig og net var der indrettet for enhver: *Havfolkene* sad til bords i store vandkar, de sagde, det var ligesom om de var hjemme! Alle holdt de **god** bordskik, **bortset fra** de to små norske trolde, de lagde benene op på bordet - **de** troede vist at alting klædte dem!

"Fødderne af fadet!" sagde den gamle trold og så lystrede de, men de gjorde det da ikke lige **med det samme**. De kildede deres borddame med grankogler, som de havde med i lommen og så trak de deres støvler af for at sidde mageligt og gav **borddamen** støvlerne at holde, men

faderen, den gamle *Trold-gubbe* fra Dovre, han var rigtigt nok helt anderledes: han fortalte så dejligt om de stolte norske fjelde, og om *vandfald* der styrtede skumhvide ned, med et bulder som tordenskrald og orgelklang. Han fortalte om laksen der sprang op mod de styrtende vande når *det mystiske hestemenneske Nøkken* spillede på *sin* guldharpe. Han fortalte om de skinnende vinternætter, når kanebjælderne klang og knøsene løb med brændende blus hen over den blanke is, der var så gennemsigtig at de så fiskene blive bange under deres fødder. Jo han kunne fortælle, så man både så og hørte hvad han sagde, det var ligesom vandmøllerne *drejede rundt*, som om karle og piger sang viser og dansede *norsk* Halling-dans - *hussa!* Lige med ét gav *Trold-gubben* den gamle elverpige et morbror-smaskys, det var et ordenligt kys og de var *endda* slet ikke i familie!

Nu *skulle* elverpigerne danse, både *gamle enkle danse* og den *nye* med at trampe, og den klædte dem godt! Så kom kunstdansene eller som det kaldtes: "at træde udenfor dansen". Hille den, hvor de kunne strække ben, man vidste ikke hvad der var ende og hvad der var begyndelse, man vidste ikke hvad der var arme og hvad der var ben, det *hele fløj* imellem hinanden ligesom savspåner og så snurrede de rundt så helhesten fik ondt og måtte gå fra bordet.

"Prrrrr!" sagde *Trold-gubben*, "det *her* er *rigtigt nok* sjov med bentøjet! Men hvad kan de mere end *at* danse, strække ben og *lave* hvirvelvind?"

"Det skal du *snart* få at vide!" sagde *Elverkongen* og så kaldte han den yngste af sine døtre frem. hun var så spinkel og klar, som måneskin, hun var den fineste af alle søstre. Hun tog en hvid pind i munden, og så var hun *fuldstændig* borte, det var hendes kunst*stykke*.

Men *Trold-gubben* sagde, at den kunst kunne han ikke lide hos en *kommende* kone og han troede heller ikke at hans drenge holdt af den.

Den anden *datter* kunne gå ved siden af sig selv, som om hun havde en skygge, og det har troldfolk *jo* ikke.

Den tredje var af en ganske anden slags, hun

havde lært i *Mosekonens* bryggerhus og det var hende som forstod at fylde hule træer med *Sankt Hans-orme*.

"Hun bliver en god husmoder!" sagde *Troldgubben* og så klinkede han til de andre med øjnene i stedet for med sit glas, for han ville ikke drikke så meget.

Nu kom den fjerde elverpige, hun havde en stor guldharpe at spille på, og da hun slog på den første streng løftede alle det venstre ben, for troldfolk er venstrebenede, og da hun slog den anden streng måtte de alle gøre hvad hun bestemte.

"Det er en farlig kvinde!" sagde *Troldgubben*, men begge sønnerne gik ud af højen, for nu kedede de sig.

"Og hvad kan den næste datter?" spurgte *Troldgubben*.

"Jeg har lært at holde af de norske!" sagde hun, "og aldrig gifter jeg mig uden at jeg kan komme til Norge!"

Men den mindste af søstrene hviskede til *Troldgubben*: "Det er bare fordi hun har hørt i en norsk vise, at når verden forgår, så vil dog de norske klipper stadig stå som bautasten, og derfor vil hun derop, for hun er så bange for at forgå!"

"Ho, ho!" sagde *Troldgubben*, "så dér slap det ud! Men hvad kan den syvende og sidste?"

"Den sjette kommer før den syvende!" sagde *Elverkongen*, for han kunne regne, men den sjette ville ikke rigtig komme frem.

"Jeg kan kun sige folk sandheden!" sagde hun, "så mig bryder ingen sig om, og jeg har nok at gøre med at sy på min lig-kjole!"

Nu kom den syvende og sidste, og hvad kunne hun? Ja, hun kunne fortælle eventyr og det så mange hun ville.

"Her er alle mine fem fingre!" sagde *Troldgubben*, "fortæl mig et eventyr om hver!"

Og elverpigen tog ham om håndleddet, og han lo så det klukkede i ham, og da hun kom til *Guldbrand*, der har guldring om livet, næsten som om den vidste at der skulle være forlovelse, sagde *Troldgubben*: "Hold fast på det du har nu, hånden er din! Dig vil jeg selv have til kone!"

-

Og elverpigen sagde, at hun stadig manglede

eventyret om *Guldbrand* og *det* om lille *Per Spillemand*!

"Dem *kan* vi høre til vinter!" sagde *Troldgubben*, "og et om *Grantræet skal* vi *også* høre og om *Birken* og om *bjergtroldenes Huldregaver* og *om* den klingrende *Frost*! Du skal nok komme til at fortælle, for det gør ingen rigtig endnu deroppe i *Norge* - og så *kan* vi sidde i stenstuen hvor fyrrespånerne brænder, og drikke mjød af de gamle norske kongers guldhorn. *Nøggen* har skænket mig et par stykker, og når vi så sidder *der*, så kommer *gårdnissen Garbo på* besøg, han synger alle sæterpigernes sange for dig, det skal *nok* blive lystigt! Laksen vil springe i *den fossende flod* og slå mod *vore* stenvægge, men den kommer dog ikke ind! - Ja, du kan tro der er godt i det kære gamle Norge! Men hvor er gutterne *blevet af*?"

Ja, hvor var gutterne? De løb omkring på marken og blæste *Lygtemændene* ud, der jo kom så *venligt* og ville lave fakkeltog.

"*Hvad er det for en* fjøten om?" sagde *Troldgubben*, "nu har jeg *fundet mig en kone, jeres nye mor*, og nu kunne I *også finde jer en blandt elverkonges døtre*!"

Men gutterne sagde at de helst *bare* ville holde en tale og drikke dus, gifte sig det havde de ingen lyst til. - Og så holdt de tale, drak dus og *tømte deres glas. Så tog de deres tøj* af og lagde sig *til* at sove på bordet, for de generede sig ikke. Men *Troldgubben* dansede stuen rundt med sin unge brud og byttede støvler med hende, for det er finere end at bytte ring.

-

"Nu galer hanen!" sagde den gamle elverpige, som holdt hus. "Nu må vi lukke vindueskodderne, *så* ikke solen brænder os inde!"

-

Og så lukkede højen sig.

Men udenfor løb firbenene op og ned af det revnede træ og den ene sagde til den anden:

"O, hvor jeg kunne jeg godt lide den norske troldgubbe!"

"Jeg holder mere af drengene!" sagde regnormen, men den kunne jo ikke se, det elendige dyr.

Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte ´digitale fejl´ i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©
--	--